

Angelsko omizje.

8. Blažena Imelda Lambertini.

Ta v mnogih ozirih nenavadna deklica, iz jako imenitne grofovske rodovine, je že v detinski dobi razodevala izredno pobožnost in plemenitost srca. Večjega veselja ji njena skrbna mati ni mogla napraviti, kakor če jo je vzela s seboj v cerkev. Tu je Imeldica kakor zamaknjena sklenila ročici ter nepremično zrla proti tabernaklju, ker so ji povedali, da tam stanuje ljubi Zveličar naš.

V tistem času — rojena je bila l. 1322. — ni bilo nič nenavadnega, če so se otroci bogoljubnih staršev že prav zgodaj odločili za samostansko življenje. Ni čudo, če je tudi angelsko nedolžna Imelda začutila v detinskem srcu iskreno željo, da bi se Bogu posvetila v kakem samostanu.

Staršem se je seveda bridko zdelo, posloviti se od tako dobrega otroka, vendar so se iz ljubezni do Boga premagali ter svojo srčno ljubljeno hčerko oddali v samostan dominikank »Val de Pietra«.

Deklici so zažarele oči od veselja, ko je došla na kraj, kjer se je hotela popolnoma posvetiti Bogu. Z resnostjo, ki je nekaj nenavadnega pri otroku teh let, pa obenem z veliko radostjo je Imelda kot mala novicinja sprejela redovniško obleko: belo volneno krilo z enakim škapulirjem in pasom, ki je ob njem visel precej dolg molek.

Nepričakovano hitro in lahkotno se je privadila mlada redovnica jako ostrega samostanskega življenja. Enako kot druge redovnice je vstajala opolnoči k skupni pobožnosti, vadila se z vso gorečnostjo v premišljevanju in sploh tako lepo napredovala v bogoljubnem življenju, da so jo starejše sestre imele za zgled. Ko se je izprehajala med drevjem, se je zdelo, kakor da hodi angel po vrtu.

Središče vsega njenega mišljenja, vse njene ljubezni pa je bil Zveličar v tabernaklju. Pri sv. maši je bila mlada novicinja vsa zatopljena in zamaknjena v premišljevanje

čudovite božje skrivnosti na oltarju. Misel na Jezusa v presv. Rešnjem Telesu ji je olajšala vse težave in strogosti redovniškega življenja. Zlasti velika pa je bila njena želja po sv. obhajilu.

Blažena Imelda Lambertini.

Kadar so redovnice pristopile k sv. obhajilu, takrat je bila mala nevesta Kristusova silno žalostna, da se ni mogla z njimi vred udeležiti te sreče; kajti tudi v tistih časih so bili ljudje napačnih misli, da

mladina do gotove starosti ne sme iti k svetemu obhajilu. Zato tudi Imelda ni smela še sprejeti nebeškega Ženina v svoje nedolžno srce. Solznih oči je večkrat prosila spovednika in tudi prednico, da bi dobila dovoljenje za sv. obhajilo; toda vselej je dobila odgovor: »Kadar boš 12 let stara.«

Zdaj pa se je odločila, da hoče potrkat pri Jezusu samem; s podvojeno gorečnostjo in prisrčnostjo se obrne do nebeškega Prijatelja otrok, saj je rekel sam: »Pustite male k meni!« Gotovo ne bo prezrl moje prošnje, si je mislila, ter me bo povabil k sebi.

In res. Zveličar ni prezrl njene goreče prošnje. Bilo je na predvečer vnebohoda Kristusovega, 12. maja 1333. Imelda je zopet čutila ono neizmerno hrepenenje po nebeški hrani. Ta praznik je bila slovesna sv. maša v domači redovniški cerkvi. Po sv. maši odpre duhovnik tabernakelj, prime ciborij z najsvetejšim Zakramentom ter začne deliti redovnicam sveto obhajilo. Imelda kleči, moli, joka in upa . . . Ne more verjeti, da bi zastonj prosila. Ko se redovnice vračajo na svoja mesta, se zdi, da bo njena prošnja brez uspeha. Toda ne! Glej čudo! Iz ciborija splava sv. hostija prosto po zraku proti mali redovnici. Nebeška vonjava prepoji cerkev. Vse navzoče prevzame sveta strahota . . . Božja moč je posegla vmes, da je nedolžno srce prejelo tolažbo božjega Zveličarja. Imelda čaka polna hrepenenja; oči ima uprte v sveto hostijo, ki visi v višavi pred njo, kakor bi jo držal neviden angel, dokler se ne približa duhovnik, ki s tresočo roko podeli čudežno hostijo nedolžni nevesti Kristusovi . . . Kakor zamaknjena kleči nekoliko časa presrečna deklica na svojem prostoru, potem pa zatisne oči. Njen obraz je kakor brez krvi. Deklica se topi v blaženstvu . . .

Redovnice jo strmeč opazujejo. Polagoma pa se ji približajo, skrivnostna slutnja jih obide. Pokličejo jo po imenu, rahlo se je dotaknejo, toda Imelda se ne zgane. Srce, ki je dobilo svojega Zveličarja, ne bije več. Nebeški Ženin je odpeljal svojo nevesto od ženitovanjskega obeda v večna bivališča . . .

Papež Leon XII. je to odlično udeleženko angelskega omizja prištel med blažene, Leon XIII. pa jo je izbral za patrono prvoobhajancem.

(Po »Slov. Učitelju«.)

9. Po škofovem posredovanju.

V neki vasi blizu mesta je bila v šoli preizkušnja. Nenadno pridejo tudi škof k tej preizkušnji.

Tak obisk seveda posebno iznenadi učitelje in otroke. Naenkrat postane v šoli vse nekako svečanostno. Posebno pa je začelo utripati srce mali Nežici, ki še ni bila dvanajst let stara. Škofov prihod se ji je zdel kot nekak čudež, ki ga je izprosila sama Kraljica nebes in zemlje. Pa zakaj so obšle te misli malo Nežico? Poslušajte:

Nežica je imela nekoliko starejšo sestrice Marijo, ki je bila odločena, da pojde belo nedeljo k prve-mu sv. obhajilu. Zdaj pa Nežica ni imela večje želje kot to, da bi se mogla s svojo starejšo sestrice tudi pridružiti angelskemu omizju; pa je bila še — prem-lada! Sicer je bila Nežica ena prvih in najpridnejših v razredu; toda župnik kot »mladoletni« niso hoteli nakloniti te zaželjene sreče. Sicer je dobra deklica tudi kaplanu razodela svojo željo; pa je tudi niso uslišali, marveč so jo šaljivo zavrnil: »Ti se boš morala pa že do škofa obrniti in prositi dovoljenja!«

Pobožna deklica, ki je vendar tako zelo koprnela po nebeški sreči sv. obhajila, se zateče v svoji zadregi k presveti Devici Mariji. Devetdnevnicu prične k časti Matere božje.

Domači ji pa začno načajati, češ, naj se le osrči in odpotuje v mesto k škofu, saj je le samo pol ure daleč. Dobro dekletce že začne obupavati; saj je že minil šesti dan njene pobožnosti, pa je le še vse pri starem. — Toda zdaj, zdaj ji skoraj srce zastane, ko pridejo — kakor iz nebes poslani — prevzvišeni gos-pod sami v šolo.

In ko so se škof na šolskem dvorišču pogovarjali z gospodom župnikom, se približa Nežica sicer boječe, vendar pogumno in razloži škofu svojo imenitno zadevo. Oh, kako se čuti srečno, ko se ji prošnja

blagohotno usliši! In tudi njena mala prijateljica enakih let, ki si je tudi na tihem želela te sreče, se bo tudi smela, kakor Nežica, pridružiti starejšim otrokom-prvoobhajancem.

Tako je bilo Nežici poplačano detinsko zaupanje do ljube Matere božje. Zato je pa tudi trdno sklenila na dan prvega sv. obhajila, da bode ostala vse življenje — otrok Marijin. (Po »Kl. Ave Marija«.)

Spomin na Rezijana.

Vsako leto, ko je ogrelo solnce zemljo, da je pogrnala travo in cvetje, je prišel v našo vas Rezijan. Pri Kališčarjevih se je ustavljal; tam so ga vedno radi sprejeli.

In vsak dan, ko je posijalo tisto belo bliščeče solnce, da so se na tleh ostro črnile sence hiš in dreves, je postavil Rezijan svoj brusilnik v senco pred hišo sredi vasi pred klop. Noga je pritisnila dolgi vzvod, ki je zavrtil veliko kolo, ki je bilo v zvezi z njim po vrvi, in kolo je zavrtilo brus, na brus pa je Rezijan pritisnil jeklo, da je zaškrtalo in zvenelo.

In tako je bilo vsak dan. Noga je nalahko pritisnala vzvod, kolo se je vrtilo, in jeklo je tožilo pod prsti Rezijana na trdem kamenitem brusu.

Otroci smo posebno radi imeli tega moža. Sivi lasje so se mu usipali izpod klobuka, obraz je imel resno, skoroda strogo preprežen z globokimi gubami, siva, skoraj bela, gosta in mehka brada je častitljivo padala na prsi, in oči, oči je imel tako mehko modre in tako prijazne, da se nam je priljubil kot nekak dober oče.

Kar redno smo se shajali vsako popoldne pred Kališčarjevim oknom pri Rezijanu. Fižolkali smo prav ob njegovem brusilniku; če smo se šli »slepe miši«, se je človek kaj lahko skrtil za njegov brusilnik,